

af 2 Mill. hkg kunde forventes, en ganske overordentlig stor Eksport; Handelsstanden vil da være overordentlig stærkt interesseret i at faa købt paa Lager, med de Eventualiteter for Øje, at der bliver en Prisstigning udenfor Landets Grænser, som den da bliver i Stand til at udnytte ved at forlange Eksporttilladelse for de paa Lager liggende Kornmængder. Dernæst er Forholdet dette, at netop alle disse Forventninger, der ved det foreliggende Forslag i saa Henseende er vakte, vil fjerne fra Foderstofmarkedet den eneste Konkurrent, som vi har med Hensyn til de fremmede Kornvarer. Der er for mig ikke et Øjebliks Tvivl om, at det vil betyde en stærk Prisstigning, en kærkommen Lejlighed for mange af den store Handels Mænd, at den hjemlige Konkurrent bortfjernes.

Jeg skal dernæst komme ind paa at omtale det største Fejlgreb, som den højtærede Landbrugsminister sagligt set har begaaet i det Forslag; han har forelagt. Ministeren har forsøgt at forhandle med Skibsrederne om billig Fragt, et Forsøg, der, for at bruge et mildt Udtryk, er faldet uheldigt ud. Men det forekommer mig ogsaa, at Resultatet af Forhandlingerne maatte blive et saadant, naar man, som Forholdene ligger, kom til et Erhverv og forlangte flere Millioner Kroner. i Pengeydelse til at dække kommende Udgifter ved en Lov, man agter at foreslaa. Som Forholdene er for Skibsfarten i Øjeblikket, vilde jeg dog tro, at det vilde være noget betænkeligt for den at gaa ind paa at give f. Eks. 10—15 Mill. Kr. kontant, hvordan end Stillingen bliver for Erhvervet i det Aar, der kommer. Den højtærede Landbrugsministers Livssyn forbød ham sikkert at føre Forhandlingerne paa et andet Grundlag og prøve paa at fortsætte den Overenskomst med Skibsfarten, der gjaldt for indeværende Høstaar, i en noget anden Form. Jeg tror dog, at der var stor Sandsynlighed for, at man kunde opnaa en Overenskomst med et saadant Erhverv, naar man paa Grund af Forholdene søgte at faa dets Bistand til at muliggøre Ordningen af en saa vigtig Sag som den, det foreliggende Lovforslag angaar, ved at forlange, at vedkommende Erhverv med en Del af sin Tonnage besørgede Tilsejlingen af til Landets Behov nødvendige Erstatningsvarer for Brødkorn til en fastsat Pris. Jeg vilde dog tænke mig, at jeg som erhvervsdrivende langt sikrere og bedre kunde gaa ind paa at gøre et Stykke Arbejde efter en Aftale, der gav mig Sikkerhed for, at jeg i alt Fald fik mine direkte Udgifter vederlagt, selv om jeg maatte give Afkald paa at faa en Krigsfortjeneste eller

en særlig Fortjeneste for det Arbejde, jeg udførte, end jeg kunde gaa ind paa en Overenskomst, hvorefter jeg skulde erlægge et stort kontant Beløb, ganske uanset, hvordan min Fortjeneste og mine Arbejdsvilkaar blev i det kommende Aar.

Det var den ene Side af Sagen, men den anden Side er af lige saa stor Betydning, nemlig dette, at man gaar fuldkommen bort fra at centralisere og kontrolere Indkøbet af Foderkorn og prøve paa at erholde Skibsfartens Bistand til, at dette kan skaffes til Landet paa rimelige Vilkaar. Det forekommer mig, at der har den højtærede Landbrugsminister sagligt set begaaet et ret betydeligt Fejlgreb, og jeg mener, at den foreslaede Ordning er en uendelig stor Forringelse i Sammenligning med den for sidste Høstaar gældende. Jeg er ikke i Tvivl om, at den Ordning, man søgte og fik gennemført for sidste Høstaars Vedkommende, var, alle Forhold tagne med i Betragtning, af betydelig Værdi for den dyriske Landbrugsproduktion herhjemme. Og jeg staaer ikke ene med denne Anskuelse, der er sagkyndige, der mener det samme. Jeg kan i dette Tilfælde tage Direktør Chr. Nielsens Udtalelser, fremførte paa Andelselskabernes Generalforsamlinger, til Indtægt, i hvilke han, der er Andelselskabernes Tillidsmand paa dette Omraade, ganske giver den af mig fremførte Anskuelse Tilslutning. Han siger, at Ordningen med Centralkontoret, Aftalen med Skibsfarten om billig Fragt og Ordningen med Oliemøllerne om Forsyning af Landet med Affaldsraastoffet fra Olefabrikkerne alt i alt har bidraget til, at Priserne paa Foderkorn i Danmark i det Aar, der er gaaet, har været langt billigere end i vore Nabolande. Han har undersøgt Prisforholdene i Kristiania og Stockholm og anfører, hvilke Priser Andelsforeningerne der har taget for tilsvarende Varer. Han anfører, at Fragten er den samme, og ikke des mindre er der en Prisforskel mellem Danmark og disse Lande fra 3 til 6 og fra 6 til 8 Kr. pr. hkg. Som Grund hertil anfører han den Ordning, der var truffet her, og han tilføjer, at Rigeligheden af Varer har bevirket, at man indenfor Landets Omraade har maattet sælge det Foderkorn, der er tilført i fri Handel, til noget nær samme Pris som det Foderkorn, der er tilført paa den billige Tonnage.

Jeg er overbevist om, at denne sagkyndige Paavisning af Virkningerne er rigtig, og jeg vil i denne Forbindelse meget stærkt understrege, at netop der er atter dokumenteret den højtærede Landbrugsministers saglige Fejlgreb, naar han tror at kunne paa-